

קבץ

שיחות מוהרא"ש

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור
חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא
בכל הרגה שיהיו נמצאים

בפי ששמענו וקבלנו מפה קדשו של
מרן מוהרא"ש שליט"א

על פְּרִשֵׁת וַיִּשְׁלַח – מְלַחֶמֶת הַיָּצֵר !

יצא לאור ערב שבת קדש פְּרִשֵׁת וַיִּשְׁלַח תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסקלב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

בְּנֵאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח – 'מִלְחַמַת הַיֵּצֶר'!

בְּהִינֵע פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח, רָגִיל מוֹהֲרָא"ש נ"י לְדַבֵּר מַעֲצָם הַלְמוּדִים הַנִּפְלְאִים שִׁיּוּצָאִים לְעוֹבְדָא וּלְמַעֲשֵׂה מִפְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ, בְּעִנְיַן מִלְחַמַת אָדָם נֶגַד הַיֵּצֶר הָרַע, וְאִיךָ שׁוֹזְכָה לְהַכְנִיעוֹ, כִּי כָל הַפְּעֻלוֹת שֶׁעָשָׂה יַעֲקֹב אָכִינוּ בְּדֶרֶךְ הַכְּנָה לַפְּגַשׁ אֶת עֵשָׂו הָרָשָׁע, הֵם לְמוּדִים חַיִּים לְדוֹרוֹת עוֹלָם, אִיךָ לְהִתְמוּדֵד עִם הַיֵּצֶר הָרַע וּלְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ, וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים כָּלְלוּם בְּיַחַד, וְאָמְרוּ (מִיבָא בְּפִרוּשׁ רִש"י בְּרֵאשִׁית לֵב ט), הִתְקַוֵּן עֲצָמוֹ לְשִׁלְשָׁה דְבָרִים, לְדוּרוּן לְתַפְלָה וּלְמִלְחָמָה, שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה עִקָּרִים בְּמִלְחַמַת הַיֵּצֶר, "דוּרוּן" מוֹרָה עַל מִצְוֹת צְדָקָה, שֶׁהִיא הַכְּנָה רְצוּיָה לְכָל דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה, וּפּוֹתַחַת וּמְרַחֶכֶת אֶת הַפְּתַח לְאָדָם, שֶׁיִּכּוֹל לְהַכְנִים לְתוֹךְ כָּל דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה (לְקוּשְׁי מוֹהֲר"ו חֶלֶק ב' סִימָן ד'), וְהִיּוֹת שֶׁעָקַר הַמִּלְחָמָה כְּנֶגֶד הַיֵּצֶר תְּלוּיָה בְּתַפְלָה, לְכַן צְרִיכִים לְהַקְדִּים אֵלֶיהָ הַצְּדָקָה, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבֵא בְּתָרָא י ע"א) רַבִּי אֶלְעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעַנִּי וְתֹדֵר מִצְלֵי נְרַבִּי אֶלְעָזָר נָתַן פְּרוּטָה לְעַנִּי וְאַחַר כָּךְ הִתְפַּלֵּל, אָמַר, דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים יז, טו): "אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזָק פְּנִיד", כִּי עַל יְדֵי שֶׁאָדָם מִתְעוֹרֵר לְעֲשׂוֹת צְדָקָה עִם הַבְּרִיּוֹת, עַל יְדֵי זֶה מְעוֹרֵר רַחֲמֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלָיו, שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה, וַיִּמְלֵא אֶת בִּקְשָׁתוֹ.

גַּם עַל יְדֵי מִצְוֹת צְדָקָה, נִצּוֹלִין מִן הַיֵּצֶר הָרַע, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשְׁי מוֹהֲר"ו חֶלֶק א' סִימָן קט"ז), עַל יְדֵי מִצְוֹת צְדָקָה אָדָם נִצַּל מִעֲבָרוֹת, כִּי

כל המרחם על הבריות, מרחמים עליו מן השמים (שבת קנא ע"ב), ואם מרחמים עליו מן השמים, בהכרח נותנין לו דעת, כי מי שאין בו דעה, אסור לרחם עליו (ברכות לג ע"א), ומיד שיש בו דעת, נצל מעברות, כי אין אדם חוטא אלא אם בן נכנס בו רוח שטות (סוטה ב' ע"א), נמצא ש"דורון" שהיא צדקה, היא התנאי הראשון במלחמת היצר, והוא בכלל ה"דורון" ששלח יעקב אל עשו, כי גם הכסף שלוקחים הגוים מאתנו, נחשב לצדקה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא ט' ע"א) על הפסוק (ישעיה ס' י"ז) ונגזשוד צדקה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כג), וכשלאדם חזק במצות צדקה, יש לו כח עצום להכניע היצר הרע.

אחר כך "לתפלה" כמשמעה, כי אין דבר שמציל אדם מן היצר הרע וכת דיליה, כמו כח התפלה, כי כל דבור של תפלה בקוין בעיניו, ומכניע אותו לגמרי, וכשלאדם חזק בתפלה, אין דבר שבעולם שלא יכול להניע אליו, וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קיא), על ידי תפלה יכולים לבוא לכל, לכל טוב, לתורה ועבודה ולכל הקדשות, ולכל העבודות, ולכל הטובות שבכל העולמות, עין שם, ועל כן כנגד כל תחבולה שרוצה הפעל דבר להתנפל עליו, עקר העצה היא תפלה, לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך, בתמימות ובכפשימות גמורה, ולהגיד לו יתברך כל מה שעובר עליו, הן ברוחניות והן בגשמיות, ועל ידי שיהיה חזק בעבודת התפלה, סוף כל סוף יזכה להכניע היצר הרע לגמרי.

שיחות מוֹתָרָא"ש

"וּלְמַלְחָמָה", הוא הדבר השלישי, כי אחר כל הכנותיו, עליו לדעת, שעומד תמיד בחזית המלחמה, ועליו לתחזק כלי זינו בידו, ולא לפחד כלל, כי כל זמן שאדם מחזיק כלי זינו בידו, הוא המנצח, וכלשון התקוני זחר (תקון יג דף כט ע"א) מאן נצח? מאן דאחיד מאניה קרבא בידיה [מי נצח? מי שאוחז הכלי זון בידו], ושואל מוֹתָרָא"ש ז"ל (לקומי הלכות שבת הלכה ז' אות נד), הלא המנצח, כבר אינו אוחז הכלי זון בידו, רק מניה הכלי זון ומרים דגל של נצחון, ולמה אומר התקוני זחר, שהמנצח הוא האוחז כלי זון בידו? אבל התרוץ הוא, שאינה דומה מלחמת היצר הרע, למלחמה גשמית עם בני אדם, במלחמה גשמית, אחר הנצחון, אין מן הצורך לאוחז כלי זון, כי המלחמה נגמרה, אבל במלחמת היצר הרע אין זה כן, כי היא מלחמה תמידית, ותיצר הרע מחכה רק שיניח אדם את כלי-הזון בידו, ואז מתגבר עליו בכל נכלי ערמוניותו, אבל כל זמן שאדם תופס את כלי-הזון בידו, ובפרט הרב התפלה, שהיא עקר הנשק נגד היצר הרע, אין היצר הרע יכול להתקרב אליו כלל, ולכן גם אחר הדורון והתפלה, שהם הצדקה והשוועה אל השם יתברך, לא ישב במל, ויחבק את ידיו, ויחשב שכבר נגמרה כל המלחמה, רק יעמוד תמיד על המשמר, עם כלי זינו בידו, וימשיך לפזר צדקה, ולשפד שיחות ותפלות בעשירות גדולה אל השם יתברך, ויזכר היטב שהוא עדין נמצא על שדה הקרב, ובדרך זה ינצל מעצת עשו הרשע שהוא היצר הרע וכת דיליה, ויכניע אותו לגמרי.

וְנָחֵוּ (פְּרָאשִׁית לֵב, ח): **אִם יָבוֹא עֲשׂוֹ אֶל הַמַּחֲנֶה הָאֶחָת וְהִכְהוּ, וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לְפִלִּיטָה, בִּי כָּל אָדָם יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי מַחֲנֹת קְדוּשׁוֹת הַמְּגִינֹת עָלָיו מִכָּל רָע, תּוֹרָה וְתַפְלָה, הַמַּחֲנֶה שֶׁל תּוֹרָה מְגַנֶּה עַל הָאָדָם מִכָּל רָע, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פּוֹטָה כֹּא ע"א) תּוֹרָה מְגַנָּא וּמְצַלָּא (תּוֹרָה מְגַנֶּת וּמְצַלֶּת), וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות הר"ן סימן יט), שֶׁאֶפְלוּ אוֹתָם אֲנָשִׁים הֶרְחוּקִים מִן הַקִּדְשָׁה מְאֹד, שֶׁנִּלְכְּדוּ בַּמְצוּדָה רָעָה עַד שֶׁרָגִילוּ בַּעֲבֻרוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, רַחֲמָנָא לְשׁוֹבָן, אַף עַל פִּי כֵן, הִכָּה שֶׁל הַתּוֹרָה גָּדוּל כָּל כָּךְ, עַד שֶׁיִּכְוָלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הַעֲבֻרוֹת שֶׁרָגִילוּ בָּהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, וְאִם יַעֲשׂוּ לָהֶם חֶק קְבוּעַ וְחַיִּיב חֹזֵק לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּךְ וְכָךְ, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, בּוֹדָאֵי יִזְכּוּ לְצֵאת מִמְּצַדָּתָם הַרְעָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי בַּח הַתּוֹרָה גָּדוּל מְאֹד, עֵינֵי שָׁם.**

וְכֵן הַמַּחֲנֶה שֶׁל תַּפְלָה מְצַלֶּת אָדָם מִכָּל רָע, כִּי הַתַּפְלָה בּוֹנֶה מַחֲצוֹת קְדוּשׁוֹת סְבִיב לְמַחוּ, שֶׁלֹּא יוּכְלוּ מַחֲנֹת הָאוֹיֵב לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְכָל זְמַן שֶׁאָדָם יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֶה שֶׁל תַּפְלָה, מִבְּטָח שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לוֹ שׁוֹנְאָיו, וְכִמוֹ שֶׁמֶפְרֵשׁ רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּמֵי מוֹתֵרִין חֶלֶק ב' סִימָן ח'), אֵת מֵאָמַר חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּרָכּוֹת נד ע"ב), מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל כְּפֹה הָיִ? תַלְתָּא פְּרָסִי לְכֹפָה גָּדוּל מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל? שְׁלֵשׁ פְּרָסָאוֹת, וּמֶפְרֵשׁ רַבֵּנוּ ז"ל, "תַלְתָּא פְּרָסִי" הֵן שְׁלֹשֶׁת הַתַּפְלוֹת, כִּי כָּל זְמַן שֶׁאָדָם חֹזֵק לְהִתְפַּלֵּל שְׁלֹשֶׁת הַתַּפְלוֹת בְּכָל יוֹם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְמִנְיָן, הוּא מִבְּטָח שֶׁיִּשְׁאָר בְּתוֹךְ מַחֲנֶה

שיחות מוה"רא"ש

ישראל, ויהיה נשמר מכל רע, ובשגם זוכה לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בכל יום, בתמימות ובפשיטות גמורה, זה קובע אותו בתוך המחנה, והוא מסבב עם חומה בצורה השומרת עליו מכל רע.

אבל לא בכל פעם אדם זוכה להיות דבוק בשתי המחנות יחד, פעם נתעורר לתפלה, ומפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בהתעוררות עצומה, ופעם נתעורר לתורה, ולמד וגורם הרבה פרקים משניות ודפים גמרא בהתעוררות עצומה, העקר לזכר תמיד שיש לו שתי מחנות קדושות לברח לתוכן, ואם מאיזו סבה אין לו התעוררות גדולה לעסק בתפלה פעת, מיד יברח לתוך חדרי תורה, וילמד ויגורם פרקי משניות ודפים גמרא בהתמדה גדולה כל פמה שיכול, ואם מאיזו סבה אינו מרגיש התעוררות גדולה לתורה פעת, יברח אל חדרי תפלה, ויפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ואם מאיזו סבה גם את שניהם אינו יכול לעשות פעת, יהיה עצמו עם נקדה טובה אחרת, פגון עם מצות גמילת חסד, לעשות צדקה וחסד עם יהודי, ולהחיות אותו באיזה אופן שיהיה, הן צדקה בגשמיות, לעזור לו בפמה שצריך, והן צדקה ברוחניות, לדבר על לבו דבורי אמונה ויראת שמים, ולזכותו עם ספרי רבנו ז"ל, העקר שיוזכר אדם, שיש תמיד מחנה דקדושה, שיכול לברח לתוכה, ולא יניח עצמו אף פעם בלי פלום.

וזהו, אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו, שאם יבוא עשו, שהוא היצר הרע, אל מחנה אחת של תורה או של תפלה, והכהו, שיכה ויחליש אותו, ולא ירגיש אדם התעוררות שלמה אליו, והיה המחנה הנשאר לפליטה, שמיד יברח אל המחנה השנית הנשארת לפליטה, ויחיה עצמו בכל מה שיכול, כי תמיד נשארת איזו מחנה קדושה שיכול לתחיות עצמו בה, וזה אשר יגן עליו מפל רע.

ואמר מוהר"א ש"נ, שמדת השמחה צריכה ללוות את האדם תמיד, ובכל מצב שרק ימצא את עצמו, ימסר נפשו לאחו במדת השמחה, ולשבת במחנה של שמחה, והוא מקום בטוח להנצל מפל רע, כי מי ששמחה תמיד סימן שהוא נמצא אצל השם יתברך, וכמו שכתוב (דברי הימים א מז, כז) עוז וחדנה במקומו, וכבר למד אותנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כד) שעל ידי שמחה זוכין לכל הרפואות, הן בריחניות והן בגשמיות, וזהו "והיה" – המחנה הנשאר לפליטה, אין "והיה" אלא לשון שמחה (פראשית רבה פרשה מ"ב סימן ג), כי שמחה היא המחנה הנשארת לאדם לפליטה מפל הצרות, ואם מחזיק עצמו בשמחה, בודאי ינצל מפל רע תמיד, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קסט), על ידי שאדם שמח, תקדוש ברוך הוא שומר אותו שלא יבוא לידי פגם הברית חס ושלום, והשמחה תמשיך לו רפואת הנפש ורפואת הגוף, ולא יחסר לו שום דבר כלל.

שיחות מוהר"א ש

נמצא, שעקר כלי זינו של אדם נגד היצר הרע הם הקולות שלו, הן קול תורה והן קול תפלה, והם עקר מחנות דקדשה שלו, והם מסורים לנו מיַעֲקֹב אַבְיָנוּ, שְׁאַצְלוּ בְּתִיב (בראשית כו, כב): "הקול קול יַעֲקֹב", הינו קול תורה וקול תפלה, ועל זה אמר יַעֲקֹב (שם לב, יא), **כִּי "בְּמִקְלִי" עֲבַרְתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, וְעַתָּה הֵייתִי לְשָׁנֵי מַחֲנוֹת, "בְּמִקְלִי" לְשׁוֹן "קוֹל" (במובא בפסוק הקדוש 'נעם אלימלך' פרשת וישלח), שהוא קול תפלה, וגם "בְּמִקְלִי", רמזו לששה סדרי משנה, שהיא אות ו', צורת מקל, שהוא קול תורה, המכה ומכניע את היצר הרע, שרואה לעשות אדם משגע ממש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן א'), ועל ידי שאדם גורם הרבה פְּרָקִים משניות, נותן הפאות אל היצר הרע בקולו ובמקלו, עד שמכניע אותו לגמרי, ואף על פי שבתחלה נראה כדבר קל וקטן מאד, וכמקל בעלמא, ורואה לפניו מניעות גבוהות כהרים, ודינים הרבה, המרמזים בתבת "הַיַּרְדֵּן" הַזֶּה, שהוא צרוף הר – דין, וכל דבור של תורה ותפלה בא לו בקשי מאד, אבל לבסוף יתקיים **וְעַתָּה הֵייתִי לְשָׁנֵי מַחֲנוֹת**, שיראה לפניו שתי מחנות שלמות ומפארות של תורה ותפלה, מפל הדבורים קדושים שרכש לעצמו, והם ילוו אותו בכל מקום, וימשיכו לו שפע רב.**

ולכן העקר לשמור מאד על הקול והדבור, הן דבור של תורה, והן דבור של תפלה, שלא יבא עשו ויעשק אותם מן האדם חס ושלום, כי כל זמן שאדם חזק בקולו ובדבורו, הן לדבר דבורי תפלה אל השם

יתברר, והן להרבות בדבורי תורה בכל עת, מבטח שלא ימסר ביד
 הניצר הרע, אבל מיד שעוזב את הדבור, עלול לפול בידו, חס ושלום,
 שעל זה התפלל יעקב, **הצילני נא מיד אחי מיד עשו, כי ירא אנכי**
אותו פן יבוא והכני את על בני, הדבור נקרא "את הבנים" (לקוטי
 מוהר"ן חלק א' סימן עח), כי הדבור הולך עם האדם תמיד, אפילו בשנמצא
 במקום מלכלך ומטנף רחמנא ליצלן, כמו אימא ההולכת תמיד עם
 בנה, ואינה נגעלת מפניו אפילו בשהוא מתלכלך, רק מרחמת עליו,
 ומנקה אותו, ומלבשת אותו בלבושים יפים ונקיים, וכן הוא הדבור,
 בשאדם חזק בדבורי תורה ותפלה, הדבור יוציא אותו ממקומו הירוד,
 וינקה אותו מכל הרע, ולכן על זה התפלל יעקב, **הצילני נא מיד**
אחי מיד עשו אין נא אלא לשון בקשה (תנחומא וירא), הינו שתציל
 התפלה והדבור שלי מיד עשו, **כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני את**
על בני, שלא יצליח עשו לעשק ממני פח הדבור חס ושלום, כי כל
זמן שיהיה חזק בכח הדבור, ינצל מידו של עשו, ולא יוכל להרע לו
כלל.

גם למוד עצום למד אותנו יעקב אבינו במלחמת הניצר, והוא הלמוד
 של **"זרח תשימו בין עדר לעדר"**, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי תלכות
 בלאי בהמה הלכה ד אות ח), שהיא עצה נפלאה להנצל מהעצבות והפירה
 שהורה שרוצה הניצר הרע להפיל על האדם, כי הפעל דבר מתחכם
 לאסוף כל הצרות והחסרונות של אדם לחבילה אחת גדולה, ולהראות

שיחות מוהרא"ש

לאדם שאין שום עצה ודרך הטבע להנצל מחבילה גדולה כזאת, אבל בשיש לאדם שכל וישוב הדעת, אזי ישביל ויבין שאין צרה אחת קשורה לחברתה בלל, וכל אחת בשהיא לעצמה, אינה רק דבר פעוטה וקטן, שבודאי יכולים להתמודד עמו, רק הפעל דבר מאספ הכל ביחד, כדי להפחיד את האדם, וליאשו מתקנות היציאה מן הצרות, אבל יעקב התחכם, וצוה לעבדיו "ורוח תשימו בין עדר לעדר", הינו שתשימו רוח והפסקה בין צרה אחת לחברתה, ולא תערבו בלן ביחד, רק תתמודדו עם כל צרה בשהיא לעצמה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה עה, יג), התפלל יעקב, רבנו של עולם, אם יהיו צרות באות על בני, לא תביא אותן זו אחר זו, אלא הרוח להן מצרותיהן, עין שם, הינו שלא יחבר אותן ביחד, רק יפרידו ביניהן, שעל זה אמרו חכמינו הקדושים (תענית ח ע"ב) לא מצלינן אתרתי, אין מתפללין על שתי צרות ביחד, שלכאורה יפלא, הלא אפשר להתפלל על הכל, שהרי הקדוש ברוך הוא כל יכול, ואין מעצור לה' להושיע, ולמה לא יתפלל על שני דברים ביחד? אבל התרוין, שאם יתפלל על שני דברים ביחד, יש חשש, שמרב הפחד והצרה של התחברות שתיהן ביחד, יכנס ביאוש ובדאגה באלו אי אפשר להנצל מהם, וזה בעצמו יגרם שלא יענו בקשותיו, חס ושלום, אבל בשיתפלל על כל צרה לבדה, ולא יערבן ביחד, אזי בודאי יכול להתמודד עמה, ויזכה לראות ישועה גדולה בכל עניו.

הרי שמוכל הפרשה הזאת, יוצאים למוזדים עצומים, לעובדא ולמעשה, בענין מלחמת היצר הרע, ובענין הקמת מחנות דקדושה של תורה ותפלה, ואשרי הלומד פֿרשת השבוע בדרך למוזד של "תורת חיים", לחיות עמו בפעל ממש, כי אז ירגיש נעימות נפלאה בכל ימי חייו, ויטעם טעם עולם הבא בעולם הזה, אשרי לו ואשרי חלקו.

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמְשַׁתְפָּטֵף בְּהַדְפָּסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אֵף כְּמוֹה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֲנִין שִׁיֶּצְטָרֵךְ...”

(כ"ק מרן מוהר"א ש"ש ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסֶת הַפְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316